

naša zvezda

Tvoja brezmadežna Mati

Marijino brezmadežno Spočetje, 8. december, je praznik katoliške mladine. Kar katoliško mladino označuje in loči od sovrstnikov, je njen verski idealizem. Katoliška mladina se ne navdušuje samo za to, kar je lepega in velikega na svetu, marveč še vse bolj za ono, kar je lepega in velikega pred Bogom in ima neminljivo, večno vrednost. To je predvsem lepota in čistost nedolžne duše. Marija brez madeža spočeta je pa najpepolnejši človeški vzor čiste, nedolžne duše.

Pred nekaj leti sta se bila v Rimu sešla katoliški duhovnik in popotnik iz Orienta, po veri — brez vere. Začela sta se razgovarjati o verskih stvareh. Neverni mož je duhovniku razdel, da želi postati katoličan. Začuden ga duhovnik vpraša, kaj ga vabi v katoliško Cerkev. — »Katoliška verska resnica o Brezmadežni,« se je glasil odgovor. — Mož je nadaljeval: »Videl sem mnogo sveta. Spoznal sem tudi strašno blato greha, ki v njem gazi in tone človeški rod. Pa sem si zaželel, da bi bilo na svetu bitje, ki bi ne bilo Bog, pač pa človek, kakršni smo vsi navadni ljudje, vendar od greha nikoli dotaknjeno, nikoli umazano, čigar duša bi bila vsa čista, jasna in nedolžna. In ko sem mislil in hrepenel po takšnem prečistem človeškem vzoru, sem ga našel v katoliški veri: v Brezmadežni. Zato hočem postati katoličan.«

Sv. vera uči, da je Adam grešil in da je Adamov greh kot izvorni greh prešel na vse ljudi. Ko si bila rojena, čeprav še nisi mogla grešiti, si že imela velik greh: izvorni greh. Izvirni greh ni greh, kakršni so naši osebni grehi (prestopki božjih zapovedi), ampak je m a d e ž. Ta madež je v tem, da otroku manjka posvečujoče milosti božje, to je tiste kraljevske časti, ki jo je Bog ob ustvarjenju podelil Adamu, a jo je Adam po lastni krivdi izgubil zase in za vse človeško potomstvo. Sedaj smo ljudje, ko se rodimo, kakor potomci kraljevskega rodu, toda zaradi nevrednosti svojega deda brez kraljevskih časti, izgnani s kraljevskega dvora in ponižani na stopnjo navadnih ljudi. Pri sv. krstu se ti je ta madež izbrisal, s posvečujočo milostjo si nazaj dobila kraljevsko čast božjega otroka, a kraljevsko premoženje, tisti nadnaravni darovi, ki jih je Adam imel, pa zapravlil (prostost od poželjivosti, greha, trpljenja, smrti), ostane na zemlji za vselej izgubljeno.

Od tega madeža je bila izvzeta le ena, Žena, ki je bila od večnosti izvoljena, da bo mati Boga — Odrešenika: Devica Marija. Le-ta je bila v prvem hipu svojega življenja, v hipu spočetja, po posebni milosti vseomogočnega Boga, kot mati Jezusa Kristusa, Odrešenika človeškega rodu, obvarovana vsakega madeža izvirnega greha.

Kakor se je nekdaj kralj Asuer s svojim žezlom dotaknil trepetajoče Estere in jo pomiril: »Nikar se ne boj! Ne boš umrla! Postava velja za vse ljudi, le zato ne!« (Estera 15, 12, 13), tako se je Bog s svojo vseomogočno močjo dotaknil Marije in jo izvzel od splošne postave izvirnega greha. — »Po enem človeku je na svet prišel greh, s katerim so vsi grešili. A ti, o Marija, se ne boj, zakaj našla si milost pri Bogu!« (Resp. 1. nokt. 8. dec.)

Ker Marija ne le nikdar ni storila nobenega osebnega greha, marveč je bila obvarovana tudi madeža izvirnega greha, torej od prvega hipa svojega

življenja neprestano v posvečujoči milosti božji, zato je njena duša vsa čista, brez madeža in sveta, zato je Marija vzor najgloblje človeške lepote in cilj hrepenenja vseh nedolžnih, čistih src. Zato je praznik Brezmadežne — praznik idealne katoliške mladine.

Mogoče ti je hudo, ker ti nisi takšna ko Marija. Mogoče celo pomišljaš, zakaj bi se navduševali za vzor, ki je tako visoko nad nami in ki ga mi nikoli ne bomo dosegli.

Glej, ravno zato, ker je Marija s svojo brezmadežno lepoto tako visoko nad nas vzvišena, je naš ideal. Bog nam je Marijo dal, da bi nas s svojo nadnaravno lepoto dvigala in navduševala, a tako visoko nad nas pa jo je povzdignil, da jo človeške slabosti nikoli niso mogle doseči in jo umazati. Zakaj če bi na Marijo padla le senca naših slabosti, Marija bi več ne bila naš prečisti vzor.

Pri sv. krstu, ko ti je bil izbrisan madež izvirnega greha in si prejela posvečujočo milost božjo, si ti sama postala Mariji podobna. Mariji podobna si ostala, če nisi s smrtnim grehom izgubila krstne nedolžnosti. Morda ne veš, kako je s teboj, ali si že kdaj smrtno grešila? To ve določno samo Bog. Bržkone smrtnega greha še nisi storila. Glej, potrudi se, da ga tudi poslej ne boš storila. Če se hočeš obvarovati smrtnega greha, se moraš varovati tudi malega greha, zakaj iz malega greha je v smrtnega en sam korak, moraš moliti, moraš ljubiti krepost in se zlasti rada krepčati z angelskim kruhom.

Tvoje življenje je podobno šibkemu čolničku, ki vanj butajo viharji človeških strasti in ga groze pogoltniti črni valovi greha. Če hočeš gotovo in brez nesreče prijadrati na drugi breg, v pristan večnosti, uravnaj življenja čolnič svoj po Brezmadežni. Brezmadežna je jasna zvezda, ki nepremično sveti z visokega neba, kamor viharji in valovi človeških slabosti ne sežejo. Ona nam kot zvezda vodnica kaže varno in ravno pot skozi noči in čeri zemeljskega življenja.

P. Bogumil Remec S. J.

Živi s Cerkvijo

Danes, ko je toliko sil na delu, da te odtujijo Cerkvi, se moraš še posebej potruditi, da se boš z njo trdneje zvezala. Na to misli ne le ob nedeljah, marveč tudi ob delavnikih. Tudi delavniki so verniku sveti dnevi. Posvečuje jih Kristusova daritev, posvečujejo verske skrivnosti, posvečujejo zgledi svetnikov in svetnic božjih. Zato skušaj tudi v delavnikih, ki so v tvojih očeh postali morda preveč posvetni, odkriti njih praznični, svetniški značaj. Ob svetlih vzorih, ki ti jih dan za dnem stavi Cerkev pred oči, se uči in črpaj poguma, da boš tudi ti iz vsakdanjega delavnika napravila nekaj lepšega, prazničnega in za tvojo večnost zaslužnega. Ob svetniških godovih pa ne pozabi na čas, v katerem se obhajajo. Misli in čustva, ki prevevajo poedine — čase cerkvene liturgije, naj prevzamejo tudi tebe, tudi tvoje srce.

S prvo nedeljo v tem letu smo začeli sveti čas priprave na Gospodov prihod. Kako veličasten bo ta prihod našega Kralja na oblakih neba, ste slišale v evangeliju. Kako naj se na ta prihod vsako leto tudi mi pripravljamo, nas pa učita onadva, ki sta se najlepše nanj pripravljala: Brezmadežna in Janez Krstnik. Zato zaneti v teh dneh tudi ti v svojem srcu svetli plamen žive vere in veselega pričakovanja. Gospod prihaja! Pojdi mu naproti! S čistim srcem, z resnim delom, z molitvijo. Premišljuj vsak dan vsaj eno skrivnost veselega dela rožnega venca, moli Angel Gospodov, hodi k zornicam, moli s Cerkvijo lepe adventne mašne molitve!

- 1 t Sv. Natalija, žena mučenca Hadriana. Stregla je kristjanom, ki so bili zaprti v Nikomediji v Mali Aziji. Umrla je v Carigradu okoli l. 300.
- 2 s Sv. Bibijana, devica in mučenica. Pod brezbožnim cesarjem Julijanom (361—2) so jo radi vere v Kristusa tako dolgo topli s svinčnimi palicami, da je izdihnila.
- 3 č Sv. Frančišek Ksaverski (1506 do 1552). Španec, plemič, vseučilišni profesor v Parizu. Pridružil se je Ignaciju Lojolskemu, ko je ustanavljal Družbo Jezusovo. Poslan v

V trdni zavesti, da je Marija od Boga v zgodovino človeštva postavljena žena, se hočemo na podlagi nauka sv. Cerkve vedno bolj globoko seznaniti z Njenim življenjem in Njeno nalogo ter tako tudi vedno bolj spoznavati svoje poslanstvo.

Tako smo rekly na počitniškem zborovanju.

Marija spremlja Jezusa.

Ki je šla k teti Elizabeti...
 Ki je šla z Jožefom v Betlehem...
 Ki je bežala v Egipt...
 Ki je šla v tempelj in je ostala sama...
 Ki je šla z Jezusom na ženitnino...
 Ki je šla z Njim v Jeruzalem...
 Ki je šla z Njim ob Križu...
 Ki je bila ob njegovi smrti...
 Ki je vzela Janeza za sina...
 Ki je šla z apostoli...
 Ki je za svojim Sinom šla v nebesa...
 Ki je postala pot k Jezusu...

Marija.

Me, dekleta in žene, ki se zbiramo ob Mariji, pogledjmo se v njenem ogledalu, ali bo naših sto obrazov odsevalo v Njenem premilem obličju... Marija, močna žena, ki potuješ s Sinom, ozri se in nam pokaži delo!

Glasovi z neba.

Marijini prazniki in sobote. Od jutra do večera čutiš, otrok Marijin, da Mati goduje. In tih glas odnekod: „Za meno, dete, k božjemu Sinu.“ „Kako, Marija?“

„Od Betlehema do Kalvarije z menoj na pot z božjim Sinom.“

Helena

Indijo je v nekaj letih pridobil Kristusu na stotisoče vernikov.

- 4 p Sv. Barbara, devica in mučenica. Ob Maksiminovem (235—238) preganjanju je stradala in medlela v hudi ječi. Na razne načine so jo mučili, celo žgali s plamenicami, naposled pa z mečem umorili. Priporočamo se ji za srečno zadnjo uro.
- 6 n DRUGA ADVENTNA NEDELJA. Sv. Nikolaj, škof v Mali Aziji. Udeležil se je prvega ves. cerkvenega zbora v Nikeji 325. Odlikoval se je po dobrotljivosti. O njem pripovedujejo, da je trem ubožnim deklicam pomagal do poroke s tem, da jim je daroval doto.
- 8 t BREZMADEŽNO SPOCETJE preblazene Vedno device in božje Matere Marije, ki je bila po posebni božji milosti popolnoma obvarovana vsakega madeža izvirnega greha, kar je prav na današnji dan slovesno razglasil kot versko resnico papež Pij IX (1854).
- 9 s Sv. Valerija, devica in mučenica, doma v Limožu (Luxeuil) na Francoskem.
- 10 č Lavretanska Mati božja. V Loretu, v srednji Italiji, prenos sv. hiše božje Matere Marije. V tej hiši je božja Beseda meso postala. Sv. Evlalija, iz Méride na Španskem. Dvanajst let stara je morala ob Maksimijanovem preganjanju pretrpeti mnogo muk za Kristusovo vero. Naposled so jo razpeli na tezalnico, ji populili nohte in jo žgali s plamenicami, dokler ni izdihnila. Ravnotam je bila doma sveta devica in mučenica Julija,

tovarišica sv. Evlalije v življenju in smrti. Umrla sta okoli l. 300.

- 13 n TRETJA ADVENTNA NEDELJA. Sv. Lucija, devica in mučenica. Živela je v Sirakuzah na Siciliji. Raje je prestala najhujše muke, kakor da bi bila darovala malikom (umrla l. 304). Na porogljive sodnikove besede, če prebiva v njej res Sv. Duh, je pogumno odvrnila: »Da, vsi, ki pobožno in čisto žive, so tempelj Sv. Duha.« K njej se zatekamo v očesnih boleznih.
- 15 t Osmina praznika Brezmadežne. Sveta Kristina, preprosta dekla iz Tiflisa v Transkavkaziji. Za vlade cesarja Konstantina je pripeljala ondoto ljudstvo h Kristusovi veri.

Kongregacijski oder

GOLOBČEK MALEGA JEZUSA

Svetopisemska igra v enem dejanju.

Napisal: Jean de Lully (izg. lili).

Prevedla: Vlada Remec.

Vsebina: Dejanje se vrši v Betaniji na domu Marte in Marije, kjer je Jezus s svojo Materjo na obisku. Otroci — betanjske deklice — se pogovarjajo o Mesiji, ne sluteč, da ga imajo v svoji sredi, in razodevajo svojo otroško ljubezen do Jezusa. Jezus jih poučuje o Mesijevi nalogi. Nazadnje se jim da spoznati, ko z dihom na čudežni način oživi golobčka iz gline. — Igra je otroško preprosta, vendar resna. Spremlja jo petje »Magnificat«, ki pa lahko odpade.

Glavna misel: Malih je nebeško kraljestvo.

Vlog: 11, vse deklice od 10 do 14 let. Obračila: priproste svetopisemske otroške halje.

Scenerija: vrt. Kjer na razpolago, služi tudi živo jagnje. Vsaj pa živ golobček.

Traja: 20 minut.

Opomba: Rokopis ima Kongregacija dijakinj pri Sv. Jožefu v Ljubljani. Posreduje uredništvo NZ. Tatjana

Cerkev v Španiji in revolucija

Le prepogosto je čuti od gotove strani, da je vsega tega preganjanja, ki ga danes doživlja cerkev v Španiji, ona sama kriva. Da, ravno zato, ker je imela cerkev v rokah izobrazbo in kulturo, je moralo do vseh teh grozodejstev priti! Ni se brigala za socialno bedo nižjih slojev, in tudi velik odstotek analfabetov gre na njen račun, saj je popolnoma zanemarila izobrazbo navadnega Španca. Skrbela je le za svoje materialno blagostanje... In tako gre naprej, vse na račun cerkve!

Zalostno je, da so nekateri katoličani pripravljani — in ni jih tako malo — prav hitro verjeti vse, kar kdo reče proti cerkvi. To je res čudno in ne govori ravno o preveliki naši zavesti in ljubezni! Še manj pa o poznanju razmer.

Zato pa samo nekaj vprašanj:

Ali vam je znano, da cerkev v Španiji že veliko več kot 100 let ni uživala prave svobode in da je bila ravno v stvareh, ki zadevajo ljudstvo, odvisna od države?

Ali veste, da je imelo prostozidarstvo tam od konca 18. stoletja močan vpliv na vodstvo države?

Ali ste slišali, da je bila cerkev pri ustanavljanju in upravljanju svojih šol, svojih cerkvenih in socialnih organizacij, ki so vse imele namen, pomagati ljudstvu, stalno izpostavljena šikaniranju oblasti?

Ali ste čitali, da do najnovejšega časa redovne šole v Španiji niso imele od države nobenih pravic, še pravice izpitov ne?

Ali pa tudi veste, koliko je cerkev kljub temu storila za špansko ljudstvo? Da so katoliški redovi ustanovili in vodili na stotine delavskih društev z lastnimi podpornimi blagajnami.

Da so isti ustanovili katoliško kmetijsko društvo s 50 odseki, katerim je pripadalo 200.000 kmečkih družin.

Da imajo v Španiji kat. redovi 14 gobavskih domov, kjer skrbijo za nad 15.000 gobavcev.

Da Vincencijeve konference skrbijo letno za ca. 41.000 družin.

Da so v letu 1933 katoliški redovniki oskrbovali v bolnišnicah 82.386 bolnikov, v klinikah 51.341 bolnih, v dečjih domovih 30.784 otrok, v norišnicah 18.073 duševno bolnih.

Da je cerkveno organizirano socialno in karitativno delovanje bilo večje in obširnejše kot pa vse socialno skrbstvo države.

Dovolj. Priznajmo, da so posamezni res premalo storili za socialne in kulturne potrebe svojega ljudstva. Dobro! A čemu prezreti in zamolčati toliko dobrega, kar je cerkev storila? Lahko je, vse kar ni bilo prav, vreči na cerkev? S kakšno pravico? Prav je govoril sveti oče španskim beguncem, ko je dejal, da bi cerkev še veliko več storila, če bi ji pustili! Kdo je kriv?

P. Mariaux S. J. — Len.

Vrnila se je

Milena se je sprehajala po polju in občudovala planine. Sonce je obsevalo s poslednjimi žarki strme vrhove. Bilo ji je, kakor da se je prebudila iz dolgega, težkega sna.

Začudena je obstala in premišljala. Kako krasni in svečano mirni so ti nedosegljivi vrhovi gora! Kadar pa v njih divja vihar in nevihta, se upirajo z vsemi silami. Po končanem boju še lepše zagore.

Tudi naše duše so podobne tem planinam. Ko bi jih že poprej poznala! Boljše prijateljice bi mi bile kakor družba in knjige, ki so me zvale na stranpota in so krive mojih blodenj. Če bi bila močna kakor ti ponosni, neuklonljivi vrhovi, bi premagala vse viharje v svoji duši. Ovenčana z zmago trpljenja in zamozatajevanja bi moja duša še lepša zasijala v svoji lepoti. Tako pa je bolna in zapuščena. Ni ga, ki bi se mu lahko razkrila in bi jo razumel v njeni razdvojenosti. Sama, čisto sama...

Stala je na mestu z globoko sklonjeno glavo. Srce ji je močno utripalo, lahna rdečica ji je stopila v blede lica. Se nikoli v življenju se ni čutila tako bedne in žalostne. Nenadoma je šinil preko njenega trudnega obraza žarek upanja. Obrnila se je in hitro odšla proti mestu. Kmalu je v temnem mraku izginila njena šibka postava. Stopila je v svetišče.

V temni, gotski cerkvi je vladal tajinstven mir. Le majhna, trepetajoča lučka, ki neprestano utriplje pred Najsvetejšim, je razsvetljevala hišo miru.

Po dolgem času je zopet pokleknila pred oltar Njega, ki je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Iskreno mu je razkrila srce. »Poslušaj, Gospod,« je molila, »moja duša je dolgo blodila brez Tebe. Iskala sem resnico, pa je nisem našla. Vrnila sem se k Tebi, sprejmi me za svojo služabnico. Zelo sem utrujena. Pomagaj, da ne omagam.« Njena duša je še dolgo, dolgo govorila s svojim Bogom. Ko mu je že vse razkrila, ji je iz dna srca vzkripela prošnja: »Gospod, pošlji mi kakršnokoli trpljenje, samo ne dopusti, da bi se še kedaj ločila od Tebe.«

Pri stranskem oltarju je stal kip Brezmadežne. In kakor pred leti, ko je bila sprejeta v kongregacijo, je pokleknila preden ter počasi, premišljeno molila: »O Marija, izvolim Te danes iznova za svojo Gospo, Zavetnico in Mater.«

Marija

Po svetu

Kako je mogoče, da je izbruhnilo tako kruto preganjanje v katoliški Španiji? Preganjanje ni prišlo naenkrat, ampak se je dolgo pripravljalo — morada preveč neopaženo in v Španiji ni bilo vse tako katoliško, kakor si mislimo.

Verouk se ni v državnih šolah že 25 let poučeval. Že 15. septembra 1911 je določila vlada framasona Canalejasa, da morajo tisti, ki se hočejo odslej učiti verouka, plačati posebno šolnino in napraviti ob koncu leta poseben izpit iz te tvarine. Poučeval pa se je ta prostovoljni in posebno obdavčeni verouk le popoldne, ko hodijo — po španskem pregovoru — iz hiše le psi in tuji. Ker jih veliko ni moglo plačevati teh posebnih taks, je od 225.000 otrok nehala prejemati pouk v svoji veri 175.000. Slavna framasonska vlada od tedaj je seveda preskrbela tudi za to, da je kmalu prešla vzgoja učiteljev v roke elementov, ki so bili po večini brezverci. Ni čuda, če je tako državna šola postala kmalu odkrito brezbožna. Razumemo tudi, zakaj je imela brezbožniška propaganda boljševizma toliko uspeha. Tista generacija, ki je od 15. septembra 1911 naprej posečala ateistično šolo, se bori danes za boljševizem v Španiji proti Cerkvi.

Iz vrst škofov je dobila Španija v nekaj mesecih sedem mučencev.

Lurška votlina — v nevarnosti. Kakor poroča belgijski list »Standard« je prišla policija na sled komunistu, ki je imel nalogo z dinamitom pognati v zrak Lurško votlino s kipom Brezmadežne. Čisto po vzoru sovjetov. Kakor da pomeni rušenje cerkva in kipov izboljšanje socialnih razmer delavstva. Pa še pravijo komunisti, da niso proti veri!

Tudi pri nas se skuša ponekod brezboštvo uveljaviti — s podiranjem evharističnih križev. Prvi so padli križi meseca maja v okolici Črnomlja, nato so neznanci razdejali križ pri Devici Mariji v Polju, v noči od 13. na 14. november pa je moral pasti evharistični križ v Dolenjem Logatcu. Ali vemo, kaj to pomeni? Doslej smo bili vajeni le napadov na duhovnike in škofo. Ali naj postane tudi podiranje križev, svetih znamenj našega odrešenja, nekaj navadnega?

Posetnici

I.

Tasilo Eger

Tardif

Kaj je ta gospod?

II.

Nona Otorin

Vranja peč

Izpolnite, kar vam kliče!

Pravilno rešitev pošljite upravi do 15. t. m., eno izmed njih bo uprava nagradila z lepo knjižico o Indiji.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

8. Nadzorovalna dama.

Naslednje jutro sem se odpravil po kupčijah. Najprej sem kupil dve kanglji za mleko, ter dobil za nameček kladivo in traverzo, ki naj bi služila kot gong. Nato sem naročil v drogeriji nekoliko litrov ricinovega olja in joda, nekaj metrov obliza in obvez, eno večjo balo karbolne bate, ter se preskrbel tudi s Hoffmannovimi kapljicami, janežem in kumeno. Tudi na jajca nisem pozabil.

Sedaj mi je manjkalo le še — nadzorovalne dame. To je bil pa trd oreh. Sicer sem poznal eno in drugo, ki bi se morebiti žrtvovala, in te so defilirale v duhu pred menoj, pa nisem našel med njimi pripravne »pomočnice«. Godilo se mi je kakor Adamu, ko je iskal med živalmi »primerne pomoči«.

»Ta je prestara, pa ne bo razumela mladine, ta je prestroga in bi mislila, da sedi za katedrom, ta je pusta kakor nezabeljeni žganci, te ne bodo dekleta ubogala, ta bi bila, pa je najbrž že kam oddana...«

V takem premišljevanju sem prišel skozi Frančiškansko ulico do Uniona, ko naenkrat zagledam pred seboj gospodično Dionizijo, in imel sem — nadzorovalno damo.

Gospodično poznam s potovanja v Sveto deželo. Med drugim smo šli tudi k Jordanu. Tu sem tik vode nekoliko postal. V eni roki sem držal »Vodnika po Palestini«, v drugi pa klobuk. Pa pride gospodična Dionizija in me prosi, naj ji nekoliko primem torbico. Ker nimam treh rok, spustim hitro klobuk in primem torbico. Seveda, pokrivalo je padlo naravnost v vodo. Preden sem še prišel do sklepa, kaj naj sedaj vržem v Jordan, da bi rešil klobuk, je ta že splaval po vodi ter se sredi reke obesil na dračje, ki se je bilo tam nabralo. Če je pozneje odpotoval dalje v Mrtvo morje, ali ga je morebiti kak beduinski šejk rešil ter ga sedaj nosi ob večjih praznikih, tega nisem mogel dognati.

Gospodična Dionizija se je gotovo spomnila, v kakšno nesrečo me je spravila tam ob Jordanu. Zato mi je drage volje obljubila, da pojde v Žingarico.

Tako sem bil sedaj z vsem preskrbljen.

9. Žingarica v pričakovanju.

Tisti četrtek pred odhodom v »tabor« sem sklical vse tabornice, da sem jim dal še zadnje opomine ter jim pobral denar. Nato sem pa naročil, naj se zbero v ponedeljek, 6. julija o pol 7 na ljubljanskem kolodvoru.

V soboto sem nabasal v nahrbtnik kanglji z jajci, lekarno, mašno vino in drugo drobnarijo, ter se odpeljal v Zirovnico. Tu sem pogledal na uro, da bi videl, kako daleč je Žingarica od civilizacije, nato sem jo pa mahnil po trdi cesti v Moste in od tam naprej v Zavrh. Do kočje sem rabil ravno eno uro. Hodil

sem pa tako, kakor hodijo dekleta, ki se med potjo pogovarjajo.

Žingarica je bila odprta. V nji je Perpetua pospravljala zadnje smeti za fanti, ki so prejšnje dni v koči zborovali. Vse je bilo čisto in pomito. V obeh spalnicah so bile žimnice že položene ena poleg druge, da jih je bilo veselje gledati. Tudi »moja« soba je bila že v redu. Odložil sem svojo prtljago ter šel pred kočjo. Ko sem srkal vase sveži plavinski zrak, sem se skoraj sprjaznil s svojo »usodo« kot »pojmen laon«.

Poiskal sem pripravno drevo za gong, ogledal si »tekočo vodo« in bližnjo jaso pri Smokuškem mostu, ki sem jo takoj izbral za igrišče, potem sem pa odšel čez Gosjak na Breznico, kjer sem imel še nekaj opraviti.

10. Odhod.

V ponedeljek zjutraj smo se začeli zbirati o napovedanem času na kolodvoru. Tabornice so prišle večinoma v spremstvu skrbnih mamic, ki so mi jih toplo priporočale v varstvo.

»Naša Eवलilija ima tako slabo sree, pa mora dosti počivati. Prosim, gospod profesor, da bi nanjo pazili. Po kosilu se mora vsak dan vleči in sploh ne sme veliko okrog hoditi.«

»Moja Elevterija ne sme na sonce. Prosim, pazite, da se ne bo sončila.«

»Kajne, saj me poznate, jaz sem mama od Bebice. Oh, prosim, stopite nekoliko sem, da ne bodo drugi slišali. Veste, neki dijak hodi za njo, in zdi se mi, da ga tudi Bebica rada vidi. Sedaj se pa bojim, da bi ne hodil kaj okrog Žingarice in bi se tam shajala. Saj veste, kaj si hočem pomagati s sedmošolcem kot bodočim zetom.«

»Gospa, ne skrbite! Dekletom sem najstrožje prepovedal vsako shajanje s fanti. Celotno bratje jih ne smejo obiskati. Da bi bile še bolj obvarovane, sem iskal psa, ki bi bil dresiran na fante, pa ga nisem mogel dobiti. Neki moj znanec ima pa lepega volčjaka. Ker pa ima gospod pet sinov, je pes dresiran na dekleta. Sicer bom pa že sam pazil na vašo hčerko, da ne pride s fantom skupaj.«

¹ Pastir narodov.

»Prosim, gospod profesor, pazite na Bazilisko, da kam ne pade, kadar pojedete na hrbe. Najrajši bi videla, da bi jo imeli na vrvi.«

»Moja Smaragda pa sploh ne sme v gore. Zato prosim, da bi jo vzeli le tja s seboj, kjer se hodi samo po ravnem.«

»Sedaj bom pa še jaz našo Hrizanto priporočila. Saj veste, gospod profesor, kako je slabotna. Mala matura jo je pač precej vzela. Zdravnik je rekel, da se mora najmanj za deset kil zrediti. Zato pije vsak dan ribje olje, najbolje na tešče. Jaz ga ji dam že v postelji, da ne pozabi nanj, ko vstane. Prosim, če bi ji hoteli...«

»Bodite brez skrbi, gospa, Hrizanta dobi vsako jutro na tešče svojo žlico ribjega olja. Dajala ga ji bo nadzorovalna dama, ki sem ji prepustil večino notranjih bolezní. Jaz sem si ohranil samo ricinovo olje, jod, karbolno bato, obveze in obliz.«

»Tudi moja Cefirino je matura jako zdelala. Zato ne sme preveč na izlete, sicer bo še te kile izgubila, kar jih ima. Na Zelenico in Begunjščico jo lahko vzamete s seboj, na Stol pa ne sme. To je zanjo že prenaporna tura.«

In tako je šlo naprej, dokier nisem stopil v vagon, ki so ga zasedle deklice. Sedel sem med Hrizanto in Simforo, ki sta mi prihranili prostor.

Tabornice so se gnetle pri oknih, mamice so jim dajale še zadnje opomine.

»Pudencijana, ne sklanjaj se tako čez okno. Ali ne znaš brati, da je »opasno«?«

»Kasijana, sedi rajši na sredo. Pri oknu preveč vleče, pa glej, da boš imela vedno tople noge!«

»Marcela, ne pozabi se ogrniti, če boste zvečer pred kočjo sedele!«

Vlak se je začel pomikati.

»Nimfa, ali si vzela vse s seboj? Ali nisi nič pozabila?«

Vlak je začel hitreje voziti.

»Evarista, ali si vzela s seboj zobno krtačico in mast za gojzerce?«

Mame so mahale na peronu z robci, deklice pa skozi okna, dokler jih niso izgubile izpred oči.

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,
posamezna (ločena) številka . . . 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).